

Virágzó növényekkel
Háziasítani
Repülő madarakat.

Mézzel összetapasztani
Az eget
A földdel
És a csillagokkal.

És
Megpróbálunk
Adatokat is tüszszenteni neked.

A boldogság címeres adatait.

I. TETI

Az arcára rávarrtak egy terítőt, arcnak.

A lábára rászögelték egy gerendát, lábnak.

Kis szívét szervkereskedők operálták át
A sivatagban, hogy változzon oázissá.

Vagy ha nem, legalább sakállá.

Hartay Csaba

Ott kényelmes

Miért keltetek fel ennyire korán?
A halottak sem bírnak aludni.
Ott ülnek a sírköveken mind.
Lelőkik, összetörnek a mécsesek.
A borostyán rajtatok is túl.
Az emlékezésnek nincs évszáma.
A fájdalomnak nincs dátuma.
Korábban feküdtetek le.
Meséljétek a kényelem rögeiről.
A rögeszméitekről. Hol a törött
gondolat, az utolsó kilégzés?
Annak a párája melyik mennyezeten.
Van-e nálatok feljebb?

És onnan van-e végső belátás?
Miért aludtatok el ennyire korán?
Még nappal volt, amikor felsírt a fék.
Elhiszem, hogy ott nektek kényelmes.
Nem csönget be senki délben.
Nincs több fűnyírózúgás.
Fejetek felett vonul a szél.

Miért feküdtetek le ennyire korán?
Az elalvásnak nem lehet évszáma.
Vannak-e sáros időpontok odalenn?
És a sár épít-e benneteket, vagy rombol?
Meséljete az álmainkba férközésről.
Ugye, kényelmesebb, mint a kőpárna.
Ha majd mi is meghalunk,
ott lesztek a kapuban?
Az érkezésünk évszáma megvan?
Vannak-e iratok odaát?
Ugye, elégetjük mind?
De ott nincsenek kérdések.
A válaszoknak nincs évszáma.
Ha azt mondjuk, anyag, nevettek.
A túlparton horgásztok. Integettek.
És annak örültök, hogy nincs kapás.
Hogy kiegyenesedett, tompa
horog a béke, a ti megnyugvásotok.
Mit akarhatunk tőletek? Mit?
Higgyük el, hogy ott nektek kényelmes.

Akkor ne is legyetek.
Haragszom, hogy nem tudok
hívást indítani felétek.
Ezt ugorják meg a telefontársaságok.
Ha van is arcotok, melyik arc az?
A negyvenéves?
És ha harminchárom évesen léptetek ki?
Néztek bennünket, ahogy tolongunk
ilyenkor a temetők bejáratánál?
Mit akarunk ott, kinek a bocsánatára vágyunk?
Hogy egész évben eszünkbe sem juttok.
De most virágot kaptok.
Le lesztek tudva egy újabb évre.
Remélem, röhögtök rajtunk.
A száználmas képmutatásunkon.
Kivilágítjuk magunknak a temetőt.

Hogy hamarabb kibotorkálhassunk.
 Otthon vár a képernyő, kijelző fénye.
 Nem kellene a halottak, nem kellett.
 Aludjatok vissza, jövőre megint jövünk.

Pár szót lenne jó beszélni.
 Hogy milyen volt az a néhány pillanat.
 Mint az úttörőavatás vagy az érettségi, ugye?
 Betereltek megint egy osztályba.
 És egy régi halott mondott valami beszédet.
 Hogy mit kell hozni a jövő héten.
 De már nem tudtok visszajönni érte.
 Körző, vonalzó, tornazsák.
 Belebújtatok egy tornazsákba,
 és megfulladtatok.
 Szívetek egy bordásfal mögött mered.
 Medicinlabdák az emlékeitek.
 Atlétában fáztok odalenn.
 Valaki lerángatta rólatok az utolsó öltönyt.
 Pár szót váltani csak.
 Mit pakoljunk, vagy eleve felesleges?
 Van ott minden és nincs is ott semmi?
 Ki a tornatanár? Valami kövér szívrohamos?
 Pár szót, csak. Vágjátok neki
 a kőkemény kosárlabdát a falnak, hadd halljuk!

Letagadni azt, hogy valaha éltetek.
 Szétverik azt a házat, ajtókeretek esnek.
 Csupa kőpor és téglaszilánk.
 Van nálatok kréta, írni fogtok.
 Felfesteni minden akadályt.
 Széttépitek az utolsót.
 Szép tépés a sírok nyirkos mélyén.
 Miért nem lehet veletek beszélgetni?
 Letagadni azt, hogy valaha féltetek.
 Nektek már van halálotok.
 Féltékeny vagyok a halálotokra.
 Nekem is kell halál.
 Betenném a szekrénybe.
 Vagy egy medence fenekére.
 Hol kívül a vas, a magnézium.
 Van-e a halálnak vegyjele?
 Meg fogunk látogatni benneteket.
 Adjatok bort. Ott lent vannak borok.
 Kínáljatok meg a halálotokból.
 De csak így, hogy élhessünk távolabb.